

affrækkende Exempel for Die i saa Henseende, idet nemlig et af de Instituter, i hvis Obligationer der saaledes var givet Tilladelse til at udsætte Umhyndiges Midler, har viist sig at være blevet insolvent (Wint her: Der er to!), ja det er Tilfældet med to; saa meget desto stærkere bliver da det Argument, som jeg tillod mig at fremsætte. Den Tante, som det ærede Medlem saaledes udtalte sig for, kan jeg imidlertid ikke see lader sig forene med de andre Betragtninger, han gjorde gjældende, nemlig det Hensyn, der skulde tages til de forskjellige Egne, hvorfra de Umhyndiges Midler ere komne. Det ærede Medlem fremsførte som et Argument for dette Hensyn til de forskjellige Egne, at det var urigtigt, at man overhovedet drog disse Forhold ind under offentlig Tilshyn eller offentlig Bestyrelse, men at det, naar man vilde forlade den private Krebs eller Familierekresen, var rigtigere at lade Communen træde til istedetfor Staten. Jeg vil ikke strides med det ærede Medlem om, hvorvidt disse Anliggender virkelig og i Sandhed kunne siges mere at være communale end Statsanliggender — jeg vil ikke tilbageholde, at det er min Mening, at de slet ikke have Noget med communale Forhold at gøre —, men Hovedtingen er, at jeg troer, at det praktisk vilde være forbundet med særdeles store Vanskeligheder, ja ligefrem blive umuligt, at faae gennemført en Ordning af Overformynderivæsenet paa et communalt Grundlag, idet jeg maa være ganske enig med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Aldler) deri, at Betingelsen for at gøre Overformynderibestyrelsen til et communalt Anliggende maatte være den, at Communen samtidig med Bestyrelsen fik Ansvar. Jeg er imidlertid temmelig sikker paa, at de fleste Communer under saadanne Omstændigheder vilde tage meget i Betænkning at overtage Bestyrelsen af de Umhyndiges Midler; Betingelsen for, at de kunde gøre det med nogenlunde Rolighed, maatte nemlig være den, at de indrettede sig paa en saadan Maade, at de fik ikke saa lidt større Udgifter, end de nu have. — Det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad) udtalte sig imod, at Statskassen, som det bestemmes i § 5, overtager en subsidiair Garanti for de Umhyndiges

Midler. Det ærede Medlem var imidlertid ganske enig deri, at Statskassen burde overtage et Ansvar, forsaavidt angaaer Tab og Skade, som maatte være en Følge af usvarlig Udførelse af de Forretninger, som ere paalagte Statens Embedsmænd eller andre Personer, som ere ansatte i Overformynderiets Tjeneste. Men jeg troer, at det i mange Tilfælde praktisk vil blive overordentlig vanskeligt at drage en Grændse mellem Tab, der ere opstaaede paa denne Maade, og Tab, som med Føie kunne siges at være hændelige eller begrundede i særegne Conjuncturer. Hovedgrunden til at paalægge Statskassen denne Garanti er jo dog den, at Staten tvinger de Umhyndige til at give deres Pengemidler ind under Overformynderiets Bestyrelse, og naar det ikke er aldeles klart og tydeligt, at de lide Tab ikke paa nogen Maade ere forandigede ved, at Midlerne ere komne ind under Overformynderiets Bestyrelse, saa er det ganske naturligt, retfærdigt og billigt, at Statskassen dækker Tabene; men praktisk, troer jeg, vil dette føre til en Regel som den i § 5 opstillede. Mod denne Regel troer jeg heller ikke, at der kan gjøres nogen Indvending, støttet paa Frygten for, at Statskassen skulde være udsat for at komme til derved at lide Tab. Der er jo allerede tilstede den af mig nys nævnte meget betydelige Reservecfond for Kjøbenhavn, og det kan med Grund antages, at den nye Reservecfond, der skal dannes for den anden Afdeling af det nye Overformynderivæsen, vil ved de Midler, som omhandles i § 4, i Løbet af ikke mange Aar, paa samme Maade, som det er gaaet med det kjøbenhavnske Overformynderies Reservecfond, løbe op til en temmelig bethdelig Størrelse. Naar disse Reservecfonds slaaes sammen, fremkommer der en saa stor Sum, at der skulde tilstøde overordentlig mange og store Uheld, for at Bestemmelsen om Statens subsidiair Garanti skulde faae praktisk Betydning. — Jeg skal slutte med endnu en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse). Han udtalte sig om, at de gjældende Bestemmelser om Udlån af Umhyndiges Midler trængte stærkt til Forandring, og han fremhævede navnlig, at de Taxationsforretninger,